

Predgovor

Tog divnog septembarskog dana 2003. godine, dok smo negde u centru Berlina tadašnji ministar prosvete prof. dr Gaša Knežević i moja malenkost u svojstvu predsednika Odbora sa prosvetu Narodne skupštine Republike Srbije, pili kafu časteći se posle Gašinog potpisivanja pristupa Bolonjskoj deklaraciji, nisam ni slutio da ću biti u prilici da učestvujem u radu na tekstu koji sledi, zajedno sa ljudima koji sada srećno žive zajedno, a tada su bili čvrsti oslonci prosvetne reforme, svako u svom sektoru. Refik je radio na reformi punom parom kao pomoćnik Ministra, a Marijana se kao načelnik Ministarstva u Raškom okrugu na terenu borila sa tradicionalnim nepoverenjem nešeg svekolikog naroda u bilo koju vrstu promena.

Čudno je kako vam tih šest godina sada mogu jako daleko izgledati, ali i to je, valjda, jedno od zadovoljstva života ne samo u Srbiji već na Balkanu. Čitava ta „Gašina grupa” iz Ministarstva prosvete bila je, barem sam ja to tada tako doživljavao, skoro proskribovana od tzv. „tradicionalista”, koji su, doduše bez neke čvrste argumentacije, ali zato vrlo glasno, lamentirali nad budućom teškom sudbinom Srbije koja će izgubiti sve svoje vekovne kulturne i prosvetiteljske tekovine.

Ipak, i Ministar i prof. dr Srbijanka Turajlić i dr Tinde Kovač Cerović i Zoran Popović i svi ostali znani i neznani junaci reforme počeli su nešto što se nije dalo i ne da zaustaviti, a što zasigurno nije ugrozilo suštinu srpskog kulturnog i prosvetnog nasleđa. Dakle, bilo kako bilo „Bolonja” je tu i, po meni, najvažniji segment države, prosvetarski, počinje da se prilagođava principima usvojenim kao evropske vrednosti, ali i dalje sa više ili manje uspeha.

Naše društvo je u obavezi da prati savremene tendencije, da kao dokazani deo Evrope deli evropske vrednosti sa drugim evropskim državama, a krajnji rezultat toga biće izvođenje naše dece iz svojevrsnih izolacionalizma koji nam

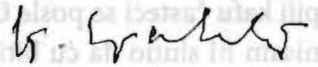
je nametan od drugih, a koji samo, ruku na srce, ponekad, iz samo nama svojstvenog i razumljivog inata, sami sebi nematali.

I eto pred srpskom javnošću jednog pojmovnika pisanog sa najboljim Namerama, ne da bi počeli da se učimo kao sa bukvarom, već da bismo nastavili da potpuno razumevamo proces u kome učestvuje blizu pola milijarde ljudi.

Iskreno se nadam da će ovaj skromni doprinos budućem razumevanju Bolonjskog procesa biti zapažen u našoj javnosti.

Kragujevac,

Novembra 2009.g.

Prof. dr Predrag Stojanović

Dekan Pravnog fakulteta u Kragujevcu